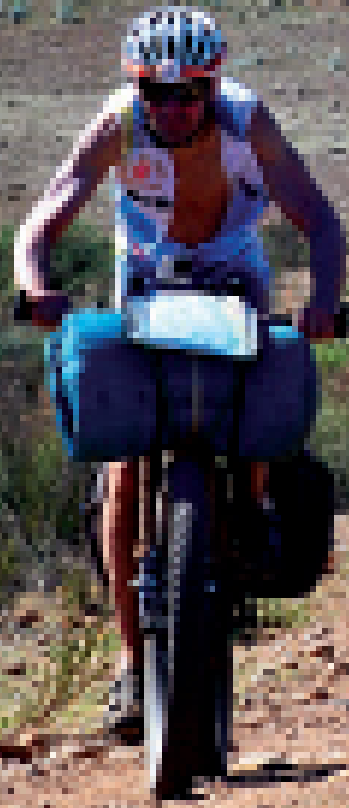

ČESKÝ PRVOPŘEJZ JANA KOPKY
POLOOSTROV BAJA CALIFORNIA

Expedice, která se změnila v závod

Už je to dlouho, kdy jsem se naposledy sám vydal na dobrodružnou expedici. Spíš jen vzpomínám. A svrbí mě u toho nohy a bolí duše. Navíc již osmým rokem pořádám extrémní MTB-ultrazávod bez zabezpečení 1000 miles adventure a kvůli tomu nemám čas na kolo od května do září. Zbývají mi na něj tedy ty méně vhodné měsíce. Občas jsem si sice stříhnul narychlo bez valné přípravy nějaký zimní extrémek, ale poslední dobou mi začalo výrazně chybět letní dobrodružné ježdění. Jako by tahle moje sílící bolístka či potřeba sama přilákala příležitost.

BMC
SWITZERLAND

AGONIST 01 ONE

Rám: BMC Premium Carbon
Náhon: Fox Float 32, 110 mm odlehč.
Tlumič: Fox Float DPS, 110 mm odlehč.
Řazení: SRAM XX1 Eagle
Kočky: SRAM Level Ultimate (160/160)
Kola: DT Swiss XR1501 Spine ONE

www.bmcswitzerland.cz

Deset kilometrů přes „žraločí“ záliv se můžete dostat jedině s místními rybáři

Nuzné rybářské přibytky

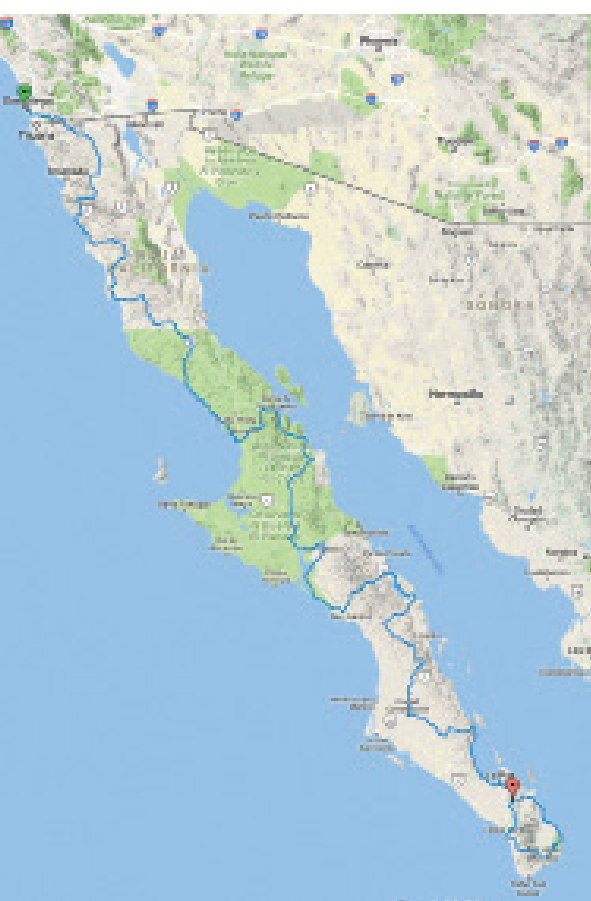
Bodliny s háčky nebo části kaktusů vytáhnete z gumy jen kleštěmi

Páteční silnice přes Baja California – highway MEX 1

Cesta přes vyschlé laguny

Loni na jaře jsem dostal e-mail od Američana Nicholase Carmana, který si chtěl projet mimo soutěž část trasy právě závodu 1000 miles adventure a ve svém blogu ji, ale i naši přírodu a Česko přiblížit lidem nejen z Ameriky. Podobně před rokem zmapoval a pro MTB popsal trasu Baja Divide přes poměrně dost hornatý a pustý mexický poloostrov Baja California. Tenhle e-mail přišel v pravý čas. Bylo rozhodnuto, objevila se nová výzva! Sice to není závod, ale i tak cesta určitě nabídne dostatek dobrodružství mimo dosah civilizace. Nicholas v létě vyrazil na naši trasu „míli“ a já poté v únoru na 2700km dlouhý trail přes celý poloostrov Baja California.

V téhle době je tam ideální počasí, ještě žádný dotěrný hmyz ani případní turisté. Podle názvu by se dalo předpokládat, že poloostrov má něco společného s americkým státem Kalifornie, a v minulosti to tak opravdu bylo. Poloostrov i stát tvořily jedno

velké území patřící Mexiku. O část odpovídající právě dnešnímu státu Kalifornie ale Mexiko přišlo v mexicko-americké válce, roku 1850 vznikl nový americký stát a Mexiku zůstal poloostrov, na kterém dnes leží dva mexické státy – Baja California (Dolní Kalifornie) a Baja California Sur (Jižní Dolní Kalifornie).

Můj původní záměr byl sólový přejezd, ale zmínil jsem se o tom před mými kamarády Martinem Broncem, který byl několikrát účastníkem mých laponských arktických expedic a podnikl i vlastní cesty, a Márou Hasičkem, účastníkem „míli“, který už přejížděl například Nový Zéland. A tak vznikla skupina tří bikerů podobného ladění. Tuto zimu, přesněji v únoru tedy měním extrémní mráz za vedro a sních za písek a těším se po dlouhé době na letní bikování. Široké gumy ale chybět nebudou, pro akci mám připravený speciál Duratec na ráfkách i pneumatikách WTB 27,5+. Technika a nároky jízdy na sněhu a v písku se moc neliší.

San Javiér, kostel i městečko zbudované španělskými misionáři

Shledání s kamarády na konci poloostrova v přístavní knajpě

Spolunocležnice Černá vdova, jeden z nejedovatějších pavouků

Jedna z mnoha koster ryb na břehu „žraločí“ zátoky

Plán je jasný. Pokusit se expedičně o český prvopřejezd celého poloostrova po trailu a tuto cestu zdokumentovat. Proto vezeme i plno techniky: dvě sportovní kamery a jednu normální, dvě zrcadlovky, výměnný „dlouhý“ objektiv, tablet, do všeho náhradní baterie a dobíječky. Jen já mám elektroniky asi šest kilo. Jak se ale rychle ukázalo, tenhle nápad byl naivní z několika důvodů. Se vším ostatním, co vezeme, jako je základní nářadí, pár náhradních dílů, několik věcí na přoblečení či převlečení, stan a spacák, jídlo na několik dnů a v některých pasážích až 12 litrů tekutin, kolo váží až 40 kilo.

Je konec ledna a my nasedáme plni očekávání do letadla přes Londýn do San Diega, amerického města na mexické hranici, odkud právě začíná trail přes celý poloostrov. Máme tady zajištěné zázemí u taktéž nadšených cestovatelů Petra, Petry a Kateřiny, kamarádů mého kamaráda z Aljašky. Tenhle systém „kamarád kamaráda“ funguje mezi komunitou cestovatelů a dobrodruhů po celém světě. A skvěle.

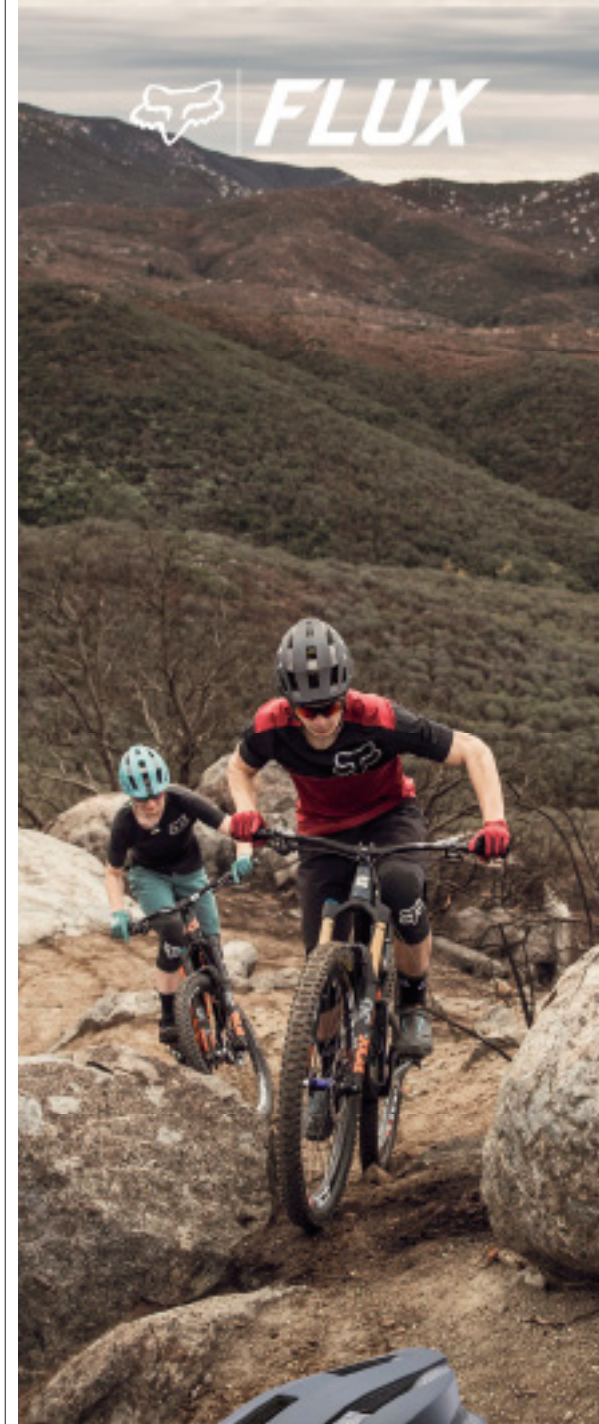
V San Diegu ještě sháníme věci, které se nedaly převézt nebo se nám nevešly do maxima váhy zavazadel povoleného leteckou společností. Když k tomu přidáme nesmírnou pohostinnost našich dobrodinců, už start se nám zpozdlil o jeden den. I proto 2. února nemůžeme dospát a vstáváme už po čtvrté hodině ranní. Již v San Diegu projíždíme kolem zajímavých míst, která nelze minout bez povšimnutí, a stále zastavujeme. Na ulici úplnou shodou okolností hraje pouliční muzikant tematicky písničku Hotel California

od Eagles, která údajně vznikla právě na jihu poloostrova Baja California v místech, kde by po měsíci mělo končit naše putování.

Konečně opouštíme město. Počátek je hodně po asfaltu a vede americkými městečky severně od mexických hranic. Až nakonec po 50km nás pár singlovek stočilo do vyprahlých hor. Hned první den nás prověřil teplotami přes 35°C ve strmém desetikilometrovém stoupání přes horu Otay Mountain, jednom z největších celé trasy. Odtud je nádherný výhled do dáli jak zpátky na náš start v San Diegu, tak i na jih do Mexika, kam směřujeme.

Vše jde ale pomaleji, než jsme čekali. Hned první den jsme o 20km za našim denním limitem, který činí 105km. Večer uléháme za jedním zaplivaným barem ve společnosti roztomilého pavoučka, totiž černé vdovy. Mexické hranice tedy překračujeme až následující den v městečku Tecate. Dobrodružství začíná. Celník nám dřív, než vyzve k předložení vstupní žádosti, chce prodat svůj med a nějakou ostrou salzu. Vypadá to, že když nekoupíme, nedostaneme povolení ke vstupu. Přesto odmítáme, nemáme místo. Už není tak přátelský, ale povolení nám nakonec dává. Jen ta cena je o polovinu vyšší, než by měla být...

V příjemné sobotní atmosféře městečka, kdy po parcích a kolem kavárniček hraje plno hudebníků, řešíme výměnu peněz (eura v bankách nikoho nezajímají, lze vyměnit jen dolary), nakoupení zásob, mexické telefonní karty (stejně pak nefungovaly), Martin rozpadlé pedály a konečně se vydáváme na cestu. Hned za Tecate se spouštíme do kaňonu jak z westernu. Krajina je tak nádherná, že nám to nedá a fotíme a točíme, což nás zdržuje. Výsledek je ten, že večer máme ujetu jen 60km, o 45km méně, než je náš limit. Necháává nás to zatím klidnými, že se to rozjede. Následující dny je to ale stejné, nádherné prerie a pouště, boulderové oblasti,

FOX FLUX HELMET

Výběh povinnosti skolepny vyřizovat v díly dle navízu profilu směru času.
Zadní nastavení k lečleho umožňuje snadnou manipulaci v návozech.
Návoze v EPS pěna v klíčových protlech absorbuje otřesy a rázy.
Tá velikých výkradích otvoru pro nepřekonatelnou prodyšnost.
Před nastavením lábiti pro optimální výhled.
Přílohy normy EN1078:2012+A1:2017

Partneři Jan Kopka - Baja Divide Route

70 stupňů

Rovnou z Mexika, kde bylo +45 °C, jsem se přesouval na expedici do Laponska, kde panoval mráz -27 °C. Vyzkoušel jsem si fungovat za rozdílu teplot přes 70 °. A zjistil, že to organismus zvládá poměrně dobře a rychle se aklimatizuje. Před deseti lety jsem to vyzkoušel obráceně a ze stejných mrazů se přesouval do velmi rozpálených pouští Maroka. Tenhle přechod ze zimy do velkých veder jsem zvládl také, ale byl pro mě znatelně horší.

Jedno z mála zelených údolí díky zbytkové vodě v korytě řeky

Nádherný východ slunce v poušti

Lebky od místních šamanů

horké prameny, cesty ve výškách 1000–1300 m n. m. Denního limitu většinou nedosáhneme. Přes den je hodně teplo, v noci zima někdy až k nule a klepeme kosu.

Po pár dnech sjíždíme až k západnímu pobřeží Tichého oceánu. Je pusté, surové a drsné. A krásné! Večer, v noci a ráno sem studený vítr nese z oceánu hustou mlhu. Jste ihned úplně

mokří a stejně tak i všechny věci. Ta silná vlhkost proleze úplně všude. Nocuji sice poprvé ve stanu, ale ani ten mě neuchrání a ráno je spacák i stan taky „durch“. Mára si jeden den zkrátil trasu po silnici MEX 1 a hned v nějakém městečku zažil přestřelku vládních ozbrojenců na velkých amerických pickepech s těžkým kulometem a dalšími těžkooděnci na korbě se samopaly. Ti jsou tady v Mexiku prý ostatně součástí každodenního života.

Dny plynou, krajina se stále mění a je úchvatná. To, co se nemění, je naše situace; nabíráme stále větší ztrátu i přesto, že někdy protahujeme jízdu až do noci. Jenže jízda v noci je dvakrát náročnější, dvakrát pomalejší a plná pádů. Občas z kola něco urazíme, minimálně držáky na lahve, Martin páku zadní brzdy a sedlo. Daří se to našťastí provizorně opravit.

Skupina tří lidí je příliš pomalá, to se ukazuje zřetelně. Každý má jiné tempo, a hlavně jindy z různých důvodů zastavuje a tím zpomaluje i ty ostatní. Takže se zdržujeme všichni navzájem. Před čtvrtinou trasy na 650. km se rozdělujeme, což byla předběžná domluva ještě před expedicí, pokud to nepojede, jak by mělo. Vypadá to dokonce, že Martinovi s Márou se ulevilo, nebudou muset stíhat to každodenní tempo, honbu za limitem. Já pokračuju po trase a snažím se dohnat

ztrátu. Netuším v té chvíli, že Martin s Márou při první příležitosti z trailu utekli a zvolili pohodovou jízdu po páteční silnici MEX 1 směr jih.

Můj cíl je jasný – pokusit se ujet celou trasu Baja Divide. A tomu musím podřídit vše. Jestli je to reálné, se teprve uvidí. Uvědomuju si, že pohodová expedice, jak jsme si ji všichni představovali, se pro mě najednou mění v závod. Jediný efektivní čas je pouze ten, kdy jedu nebo spím. Ostatní je ztráta, takže to omezit na minimum.

Jízdní průměr za denního světla na takhle těžkých cestách i strojích je plus minus 10 km/h, což je málo. Jak by šlo zrychlit? Je jediná cesta – odlehčit. Jsem hodně těžký. Jen elektroniky včetně náhradních baterií a dobíječek vezu přes šest kilo. A každé kilo navíc je hodně znát v písku, kopcích a na špatných površích. Jenže ty drahé přístroje nevyhodím a budu se s nimi tahat až do konce.

Abych pak zjistil, že jsou stejně na vyhození. Nevzdřely ty každodenní přívally všude pronikajícího jemného prachu ani neustálé vibrace a nárazy na dosti nerovných cestách.

Řešení budu muset najít jinde. Odtěd bude potřeba maximálně využít denního světla, které mi bude k dispozici přibližně 12 hodin, od šesti do šesti. Znamená to, že bez zastávek, kterým se ale nejde vyhnout, bych byl schopný ujet asi 120 km. Odtěd už tedy při doplňování jídla a pití žádné velké zdržování, během dne jíst pokud možno na kole za jízdy, natáčení a focení omezit, tím nebude ani potřeba tak často dobíjet. Zprávy psát jen občas podle možností a nejlépe po setmění, a nekrátit tak ideální dobu pro jízdu. Stejně na trase není moc signál. A pokud možno se také z výše uvedených důvodů vyhnout noční jízdě. Bude hodně záležet na osobní disciplíně.

Vyplatilo se, daří se mi postupně stahovat počáteční ztrátu kilometr po kilometru. Jde to ale velmi pomalu. Cesta je od počátku expedice velmi náročná a někdy až brutální. Bývá velmi často kamenitá, pokrytá hlubokým pískem, s vybrzděnými roletami, a hlavně nahoru a dolů. Neustále. Ale je to krása. Každý den je úplně jiný, scénérie se neustále mění, za každou zatáčkou, za každým horizontem. Jsou to stále přerie jak z westernovek a pouští. Ani jsem netušil, kolik mohou mít podob. Celé dny nikoho nepotkám a na přejezdy delší jak 200 km v teplotách kolem 45 °C musím vézt i přes deset litrů

tekutin a dost jídla. Jak se dostávám jižněji, noci již nejsou tak chladné.

Už třikrát mě cesta zavedla z vnitrozemí k pacifickému pobřeží. Vždy bylo hodně drsné, ale vždy úplně jiné a krásné. Teprve někde za třetinou trasy se poprvé dostávám od Tichého oceánu přímo na druhou stranu ke Kalifornskému zálivu (též zvaný Cortézovo moře). Vzdálenost obou pobřeží není větší než 100 km a cesta vede přes vnitrozemské pohoří připomínající třetihory, s velkým množstvím stolových hor a pustých sopek bez vegetace. V kaňonech a údolích mezi nimi ale je vidět mnoho druhů kaktusů. Zás něco nového, stejně jako každý den. Východní pobřeží poloostrova u moře na pevninské straně je na první pohled přívětivější, klidné a teplé.

Překonání hranice do státu Baja California Sur jsem plánoval oslavit rychlým pivem ve vesničce El Arco. Bylo to ale nakonec jen „město duchů“, tedy kromě pěti obyvatel, kteří tu ještě někde přežívají. Navzdory informacím z itineráře tady žádné potraviny ani tekutiny sehnat nejdu. Ani nikde žádná známka hranice mezi dvěma

poloostrovními mexickými státy. Pouze ruiny domů a hřbitov hodně starých aut. Na téhle trase musíte být připraveni, že získané informace třeba i od místních je nutné brát s rezervou a že poměrně časté improvizaci se tu nevyhnete.

Trasa mě v jižní části zavedla zpět k západnímu pacifickému pobřeží k brovským zálivům, kam se připlavávají velryby z Aljašky rozmnožovat i rodit právě nyní v únoru. Na druhé straně u Cortézova moře se zas nechávám převážet místními rybáři přes velký záliv se žraloky. Ve vnitrozemí naopak projíždím celý den vyschlým řečištěm v hlubokém velkém kaňonu mezi černými vysokými skalami. Teď se tady dřou v písku, po velkých kamenech, podušťuju kola, občas se na dně objeví větší louže, kterou musím přebrodit. V období deštů se tu ale valí neuvěřitelné množství vody a hladina dosahuje až 12 m.

Většinu dnů spím přímo na trase. Někdy vzhledem ke kamenitým oblastem na písčitéch dnech vyschlých potoků. Pak se dozvídám, že tohle není úplně bezpečné. Je to sice poušť, ale i tady hrozí prudké deště, kdy spadne velké množství vody naráz a nastanou bleskové záplavy. Vyschlá půda nesaje, všechno po povrchu steče a vzhledem k hornatému povrchu se voda seje třeba v jednom korytu. Přejde záplavová vlna a spláchne vše i v místech, kde vlastně vůbec nepřešlo.

Vítězný okamžik – úplný nejnižší cípek poloostrova

NORTHWAVE REBEL

Nová pochůška Northwave Carbon XC
 Patentovaná konstrukce se Bio Map zabráňuje odskákání
 Integrovaná podpora patní části
 Měkký podpůrní vložka Performance Regular zvyšuje pohodlí
 Rychlobuticová dojížděcí systém SLW2 dle je jenový chodem
 Odtrápní prvky po obvodu

ČESKÝ PRVOPŘEJEZD JANA KOPKY POLOOSTROV BAJA CALIFORNIA

Zlomený malý šroubek, bez kterého to nejde. Jediná závada na trase dlouhé 2900 km.

Co na to materiál?

Kolo vydrželo bez servisu brutální podmínky v prachu a písku až na jednu zmíněnou závadu, která byla způsobena chybnou montáží před cestou. Díky tomu, že v arktických podmínkách používám tretry Lake, zvolil jsem stejnou osvědčenou značku i do těchhle opačných podmínek. Měl jsem jen trochu strach z otočných koleček Boa, aby se nezadrhla. Moje obavy však byly liché, nebyl s nimi nejmenší problém a boty dokonce přežily nekonečné chození v ostrých kamenech v dobré kondici.

Základem úspěšné expedice byly pneumatiky. Volba padla na expediční, ale přitom rychlé bezdušáky WTB 27,5x3", které bylo potřeba často i podušťovat. Stály písek, ostré kameny a všudypřítomné kaktusy a na cestě velké množství jehliček a bodavých kuliček, které zpět z gumy vytrhneme jen silou kleštěmi, tyhle gumy na 2900 km dlouhé cestě dokonale prověřily. Nepostihl mě ani jediný defekt! Většina dobrodruhů dokonce používala se stejným nadšením tytéž pláště. S dušovými koly by byla tahle cesta neabsolvovatelná. Stejně tak by bylo mnoho úseků neprůjezdných na běžných širších pláštích 2,1".

Ve vedrech bylo až nutné používat vzdušný dres bez rukávů. Změnilo to přehřívání a pocení a následně tím i spotřebu tekutin, které někdy chyběly. Na druhou stranu v chladných nocích mě hřál velmi lehký péřák. To, co nevydrželo, byly různé košíky na lahve, ale hlavně zipy na bagáži, které se kvůli všudypřítomnému jemnému prachu zadřely a následně prach postupně vyřadil i elektroniku uloženou právě v částečně otevřeném bagáži.

Proti tomu pak není obrany. To samé platí na pobřeží hlavně Pacifiku. I když je moře poměrně klidné, celkem snadno se může v oceánu nakumulovat energie a přijde náhlá velká vlna, převalí se, stáhne vás do moře a odnese od pobřeží. Pokud jste ve stanu, tak vás tahle „přepadovka“ zabalí a nemáte šanci se z takového kokonu dostat. Učím se číst a odhadovat krajinu, která je pro mě nová.

Během celé cesty jsem projel ospalé i poměrně čilé rybářské vesničky a pouštní městečka, narazil na rybáře žijící v nuzných osadách nebo jen tak pod velkými listy či úplně osaměle jako Pancho na romantické pláži San Rafael. Viděl jsem uprostřed pustiny ruiny opuštěných chrámů zbudovaných španělskými misionáři nebo krásné kamenné plazy

patřící k historii Mexika, když bylo kolonizované Španělskem. Dával jsem si pivo s Kanadany ve snobském pobřežním teritoriu luxusních haciend patřících bohatým Američanům. Míjel jsem farmy uprostřed prérí a nechápal, jak tam mohou lidé přežít. Jejich krávy se toulaly desítky kilometrů okolo po pouštích a co žraly, netuším, snad kaktusy. V horách, kam se nedostanete ani terénnákem, jsem potkal kovboje jak z westernu. Mexičané si zdánlivě drží odstup, když jsem je ale oslovil nebo o něco požádal, ukázali se jako milí a nesmírně pohostinní.

Na trase jsem potkal zajímavé týpky šlapající po trailu na kole jako já. Třeba Francouze Grega, který zastavil v jedné z vesnic na několik týdnů, aby se naučil

španělsky. Anebo uprostřed země kaňonů mladou, asi 20letou Američanku Maru, co projížděla trasu úplně sama a nádhernými detailními malbami dokumentovala flóru poloostrova. Nebo „bezdomovce“, důchodce Garyho, nespoutaného člověka hodně nad věci, který všechno, co vlastnil, prodal, koupil loď a proplul podél západního pobřeží USA od severu k jihu až do San Diega. Tam loď prodal, koupil kolo a projíždí Bajou po stejné cestě jako já. Neřeší, co bude, užívá si toho, co je teď, a je šťastný. A bylo jich víc. S každým z nich by stálo za to strávit více než jen pár desítek minut, jsem ale omezen časem. Na rozdíl ode mě oni to mají naplánované na několik měsíců, někdo tam tráví i rok.

Ale nepotkával jsem jen lidi. Jednou v noci mi zkřížila cestu puma, při zastávkách kolem mě kroužili kojoti, pozor jsem musel dávat na pavouky a hady, většinou jedovaté, často jsem vyrušil při hostině na mršině veliké supy a nade mnou neustále kroužili draví orli.

Na jihu v Santos Todos navštívují hotel California, kde údajně vznikla stejnojmenná píseň skupiny Eagle. Na poslední chvíli. Vzhledem k probíhajícím sporům bude od příštího roku hotel přejmenován. Zastavuje mě tu starší chlapík, majitel baru, a zve na cheesburger. Je to Američan John, který před mnoha lety přešel na kole od severu celou Kanadu a Ameriku a pokračoval do Mexika. V Todos Santos zastavil na pár dnů a už nikdy neodjel. Žije tu již 17 let a miluje ten život bez spěchu. A já mám rád tahle nenadálá setkání.

Po pár dnech s kluky a následně 20denní sólo jízdě se mi trasu podařilo dokončit celou. A pak ještě dojet na nejjihnější bod u města San José del Cabo, kde se setkávám se svými spolusouputníky v jedné přístavní knajpě. Dáváme si vítězné pivo a přespáváme na pláži za městem.

Celá porce kilometrů činila nakonec bez pěti 2900 ve 26 dnech. Kvůli časovému omezení jsem musel podat i nějaký sportovní výkon. Bohužel jsem se potom naopak nemohl zdržet na nádherných místech nebo se zajímat lidmi, kteří by si to zasloužili. A těch možností bylo nepočítaně. Nebýt limitován, nastalo by neomezené „flákání“ a zastávek tolik, že by tam člověk strávil klidně i několik let.

Za celou dobu jsem měl jediný problém s kolem, a to zlomený napínací šroub přehazovačky. Bylo to v momentě, kdy jsem se na jednu noc potkal s kluky, kteří se na chvíli ještě objevili na trase. Na trailu na cykloobchod nenarazíte a se vším si musíte pomoci sami. Podařilo se nám to společně opravit v jedné místní garáži připomínající spíš kovroť než dílnu.

Tyhle akce jsou vlastně neustálá improvizace. Na trase jíte to, co zrovna seženete. Sa-

lámy, sýry, šunku, mleté maso. Kde to šlo, pil jsem rajčatové nebo zeleninové džusy, které obsahovaly hodně soli. Sladké kondenzované nebo kokosové mléko, kde zas bylo hodně tuku a cukru. Někdy se mi naopak nepovedlo doplnit zásoby i několik dní a pak jsem jel třeba jen na sušenky. Hodně jsem pil colu, pokud možno pepsinu slazenou přírodním cukrem. Je v ní hodně energie, je uklidňující pro žaludek a nepůsobí žádný problém. Přestože v běžném životě colu nepiju téměř vůbec, tady jsem jí vypil hodně přes sto litrů! Ionťáky se v takovém množství zdaleka pít nedají.

Celá cesta byla opět útěk z přetech-nizované a uspěchané civilizace, nové poznání a zkušenosti, vnitřní vyčištění a velké dobrodružství. Byla plná nepohodlí a utrpení, ale taky nadšení, krásy, endorfinů a adrenalinu. Prožíval jsem tam osamění, ale i sounáležitost lidí, kteří tam někde v pouštích a horách daleko od civilizace žijí, kteří vám nabídnou pomoc, i když o ni nežá-

dáte, a pozvou vás k jejich stolu. Díky sólo jízdě, i když nebyla původně plánovaná, jsem měl čas jen sám na sebe, na svůj život, na své myšlenky. Člověk si opět utrdí plno věcí a seřadí žebříček hodnot. Tohle vám jízda ve skupině nenabídne. Nebo jen velmi omezeně.

Text a foto: Jan Kopka

Hamíky papíky, spapáme krabíky

ČESKÉ BIKEPARKY A TRAILCENTRA.
Ty nejlepší zážitky na biku. www.mtbcezech.cz

BOTTECCHIA
Reparto Corse

BOTTECCHIA
ZONCOLAN 27,5"/29"
XT/DEORE, karbonový rám
AKČNÍ MOC 39 990 Kč

LomTRADING
distributor Lom trading
info@lomtrading.cz